

La veu de la Marta Valldosera, segura i optimista, no reflecteix tot allò que les seves paraules ens desvetllen, una història vital que, tot i la juvenesa d'aquesta empresària del món de la indústria i la vinya, conté tots els ingredients d'una telenovel·la de sobretaula. Això sí, amb un desenllaç feliç. Comencem, però, pel principi d'aquesta història.

La Marta era *la nena* de casa seva, amb una mare dedicada a la llar i un pare empresari que continuava el negoci de la indústria dels ascensors, Gervall S.A., que havia fundat l'avi, ara fa més de setanta-cinc anys. Aquella nena va créixer escoltant com el pare parlava d'aquelles empreses que li eren mitja vida, fins que un dia, quan va ser gran, es va trobar de cop i volta sola davant tot allò: **"Feia quatre anys que havia mort la meva mare quan ell també va morir, el desembre de 1992, i em vaig trobar sola davant de dos negocis, el dels ascensors i el celler, sense saber ni tan sols on eren les claus."**

En aquell moment la Marta hauria pogut triar el camí més fàcil, vendre's ho tot. Tanmateix, no ho va fer i, escoltant-se més el cor que no pas el cap, va decidir tirar endavant les dues empreses. Tal com diu ella mateixa, les famílies que depenien dels trenta treballadors ocupats als negocis dels Valldosera no tenien cap culpa que les coses haguessin anat tan maldades. La Marta, però, reconeix ara que llavors no estava preparada, i que tirar-ho tot endavant li va costar moltes llàgrimes i gairebé la salut.

"Va ser molt dur –diu-. Jo no sabia res de negocis, havia estat sempre la nena i m'aterria haver d'entrar a l'empresa. Vaig trigar dies a donar la cara. Estic segura que si hagués estat un noi ho hauria tingut més fàcil, potser el pare m'hi hauria introduït de més jove. Vaig haver de demostrar que tot i ser una noia i filla única ho podia fer tan bé com un noi. Sé que pel fet de ser una dona moltes vegades no m'han pres seriosament, ni m'han vist com l'amo. Hi va haver moments en què m'hauria agradat ser un home, si bé també haig de dir que hi va haver persones que em van ajudar per ser la Marta."

Si insistim ara que l'heroïna d'aquesta història va veure's per força davant d'un munt de problemes és perquè, a part de la mort dels pares, s'acabava d'enfrontar amb una separació, tot durant un període de temps molt curt. Ella, però, va fer el cor fort i se'n va sortir, tal com fan tots els herois dels contes. Avui dia, tant el negoci dels ascensors com el vinícola van sobre rodes, si bé ella es dedica més al de les caves i ha delegat la gerència dels ascensors a mans d'una persona de tota confiança.

"Jo sempre dic que el gust del ferro no m'agrada, però el del vi sí –apunta-. Aquest negoci té un encant especial, és clar; el dels ascensors és totalment industrial. A partir de barres de ferro i sacs de plàstics fabriquem els components que mai no veiem quan hi pugem: panys, limitadors de velocitat... Aquestes peces les venem a empreses que es dediquen a muntar el que és l'ascensor en ell mateix. Venem a tots els continents, tot i que només som vint-i-cinc persones treballant-hi. La gent se'n fa creus que un negoci en un món tan tancat i difícil girí al voltant de vint-i-cinc treballadors.

Per sort tenim una marca ja posicionada en el mercat que pràcticament funciona sola, perquè els clients ja estan fets."

La Marta no oblida, però, la tasca de la gent que l'envolta, i **"per sort"** ha de dir també que són un equip, des del principi: **"En un món en què els contractes han substituït l'encaixada de mans i en què la lleialtat s'ha perdut, això és molt important."** L'empresa, doncs, rutila sola, amb la Montserrat, la dona que durant molts anys havia estat la secretària de confiança del senyor Enric Valldosera, el pare de la Marta, al capdavant com a gerent, això sí.

Quant a les vinyes, tampoc no podem deixar d'explicar la seva història. Fa trenta anys el senyor Valldosera, ja gran, volia tenir un tros de terra propi que li donés fruits per no haver de passar mai més la gana que havia patit durant la guerra. Per això va comprar una finca de cent trenta-dues hectàrees i una casa del segle XIII. Primer hi va plantar fruiters, i després van venir els ceps. El 1980 van obrir un celleret al poble d'Olèrdola: **"Això és ben diferent de la indústria. És difícil de portar perquè hi ha altres factors com ara les males collites, o el mal temps, però n'estic molt satisfeta, sobretot després d'haver tret el negoci del tràngol dels darrers anys."**

La Marta es descriu fent vida al celler, de bon matí fins al vespre, entre els seus blancs, rosats, negres i les varietats franceses, com ara el *chardonnay* i el merlot. Per a l'hostaleria van crear una barreja de xarel·lo i macabeu, i el passat juliol van treure un *chardonnay* etiquetat amb la figura del pare de la nostra protagonista, com a homenatge a l'home que amb el seu somni va crear aquest petit paradís de vins de qualitat i caves. I escoltant els plans de la Marta acabem de fer-nos una idea de la seva capacitat emprendedora -un reserva o un gran reserva-, a part que té clar que vol seguir servint vins de qualitat abans que dedicar-se als grans volums.

Sentint aquestes paraules diríem que ens trobem davant d'una eminència en el camp de l'enologia, si bé ella ens confia que tampoc aquí ningú neix ensenya: **"De més jove jo només sabia apreciar el vi blanc del Penedès, la resta no m'agradava, però durant una temporada en què per problemes de salut em vaig allunyar dels negocis, vaig fer uns cursos de tast a Madrid i vaig descobrir que hi havia molt més que aquell vi. Actualment em deixo guiar molt pel meu paladar, i compto, a més, amb l'ajuda permanent d'un enòleg al celler, no només durant l'època de la collita."**

La Marta empresària continua explicant-nos un munt de coses amb la mateixa passió amb què ha anat desgranant la història de les dues empreses que han format part de la seva vida. Aquella nena ha crescut, no n'hi cap mena de dubte, i si els pares, l'Enric i l'Adela, la poguessin veure ara n'estarien més que orgullosos: **"Ell diria que no n'esperava menys, de mi."** I com en tots els contes, arribem a la moral, que no és sinó la lliçó d'optimisme i de ganes de viure que la Marta ens acaba de donar.

Marta Valldosera - Olèrdola / Vilanova i la Geltrú (l'Alt Penedès / el Garraf)